

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-489/24
29. јула 2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Ружице Ђурђевић, председника већа, Марине Илић и Ђорђа Ристића, чланова већа, са записничарем Данијелом Јаковљевић, у кривичном предмету окривљеног АА из ..., Општина ..., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 Кривичног законика, у вези члана 289 став 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу и браниоца окривљеног, адвоката Алена Томљеновића из Алексанровца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 29. јула 2024. године, сходно одредби члана 447 став 1 и 5 Законика о кривичном поступку, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији – казни затвора, тако што Апелациони суд окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 Кривичног законика у вези члана 289 став 1 Кривичног законика, за које је том пресудом оглашен кривим, применом одредаба чланова 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју му се урачунава и време проведено у притвору почев од 29.01.2022. године до 24.03.2022. године, док се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу у осталом делу и жалба браниоца окривљеног, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 36/22 од 15.04.2024. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 Кривичног законика (КЗ) у вези члана 289 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, коју да издржи по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава сходно одредби члана 63 КЗ, време проведено у притвору почев од 29.01.2022. године до 24.03.2022. године.

Истом пресудом, према окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом категорије Ц, Ц1, Ц1Е и ЦЕ у трајању од 3 (три) године од правноснажности пресуде, с тим што време проведено у затвору се не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом, оштећени ББ из ... и ВВ из ..., су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева и одређено да трошкове кривичног поступка „сноси“ окривљени, с тим што ће суд о висини истих одлучити посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва (јавни тужилац) у Крушевцу, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду и окривљеног АА за предметно кривично дело осуди на казну затвора у трајању од 7 (седам) година и да се према истом изрекне мера безбедности забрана управљања моторним возилом категорија „АМ“, „Б“, „Б1“, „БЕ“, „Ц“, „Ц1“, „Ц1Е“, „ЦЕ“, „Ф“ и „М“ у трајању од 5 (пет) година,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Ален Томљеновић, из свих законом прописаних основа за изјављивање жалбе, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет врати истом суду на поновно суђење или исту приначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу, поднео је бранилац окривљеног, адвокат Ален Томљеновић, са предлогом да се жалба одбије, као неоснована.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, поднеском Ктж-513/24 од 25.07.2024. године, је предложио да другостепени суд усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу и окривљеног АА за предметно кривично дело осуди на казну затвора у трајању од 7 (седам) година и изрекне му меру безбедности забрана управљања моторним возилом категорија „АМ“, „Б“, „Б1“, „БЕ“, „Ц“, „Ц1“, „Ц1Е“, „ЦЕ“, „Ф“ и „М“ у трајању од 5 (пет) година, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Алена Томљеновића, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Крагујевцу, је одржао седницу већа, сходно одредби члана 447 став 1 и 5 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је након оцене навода и предлога из изјављених жалби и одговора на жалбу и имајући у виду предлог и мишљење јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва из напред наведеног писаног поднеска, нашао:

Жалба јавног тужиоца је делимично основана и то само у делу одлуке о кривичној санкцији – казни затвора.

Жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Алена Томљеновића је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА првостепена пресуда се побија из свих законом прописаних основа за изјављивање жалбе, с тим што се ти основи непрецизирају, а из образложења жалбе се утврђује да је жалба изјављена само због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о имовинскоправном захтеву.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у жалби браниоца окривљеног АА се истиче да изведеним доказима није доказано да је окривљени извршио предметно кривично дело које му је оптужним актом јавног тужиоца Кт.бр. 28/22 од 07. октобра 2022. године, а прецизиран дана 15.04.2024. године, стављено на терет, указује се да ниједан од сведока није потврдио наводе оптужбе, интерпретирају се искази испитаних сведока ГГ, ДД, ЂЂ, који су уједно и оштећени, затим се тврди да је првостепени суд био у обавези да одреди и треће вештачење ради утврђивања концентрације алкохола у крви код окривљеног у време предметне саобраћајне незгоде, с обзиром да постоји несклад између налаза у овом делу др Ружице Стевановић и Завода за судску медицину Ниш и интерпретирају се наведени налази, затим се потенцира налаз и мишљење Факултета техничких наука Департамента за саобраћај у Новом Саду и тврди да путем овог вештачења није утврђено тачно место контакта учесника у предметној саобраћајној незгоди и поново се износе примедбе на дато вештачење које су изнете и на главном претресу пред првостепеним судом, потенцира се настанак трага број 6.

По оцени Апелационог суда, изнетим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда да је окривљени АА извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 КЗ, у вези члана 289 став 1 КЗ, на начин и под околностима ближе описаним у изреци побијане пресуде.

Првостепени суд је на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, сходно својој обавези прописаној одредбом члана 419 став 2 ЗКП и одредбом члана 16 став 4 ЗКП, у образложењу побијане пресуде, применом одредбе члана 428 став 8 ЗКП, одређено и потпуно изнео чињенице из којих разлога их узима као доказане или недоказане и правилно и потпуно утврдио чињенично стање. За своје чињеничне закључке, првостепени суд је дао одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које као правилне прихвата и овај суд. Правилно првостепени суд закључује да је окривљени АА, критичном приликом поступио супротно одредбама члана 35 став 2 и члана 187 став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима (ЗОБС-а на путвима), тако што је управљајући скупом возила који су чинили вучно – теретно моторно возило марке „...“, тип „...“, регистарске ознаке „...“, коме је било придодато прикључно возило полуприколица марке „...“, тип „...“, регистарске ознаке „...“, власништво „...“ АД „...“, крећући се државним путем 2-А, реда број 207 из правца ... према „...“, у стању алкохолисаности када је у крви имао 2,00 грам/промила алкохола, због чега није био способан да безбедно управља, није своје возило у кретању држао што ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од ње да с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и на стање и особине пута не угрожава друге учеснике у саобраћају, па је прешао на леву коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера и предњим левим делом свог возила ударио у предњи леви део путничког моторног возила марке „...“, тип „...“, регистарске ознаке „...“, којим је управљао ЕЕ, који се кретао десном коловозном траком из супротног смера, након чега су оба возила слетела са

коловоза, са леве стране гледано из правца кретања теретног моторног возила, којом приликом су два лица преминула на лицу места (ЕЕ и ЖЖ), а три лица ГГ, ДД и ЂЂ, задобила лаке телесне повреде.

Напред наведене чињенице првостепени суд је несумњиво утврдио на основу изведених и правилно оцењених доказа, који су наведени у образложењу побијане пресуде на страни 5 последњи пасус, на страни 6 и на страни 7 први пасус.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд оценио налазе и мишљења вештака др Ружице Стевановић од 08.02.2022. године, Завода за судску медицину у Нишу број 08-405/22 од 23.02.2022. године и њиховог представника проф. др Горана Илића из Ниша, испитаног као представника Комисије наведеног Завода и Универзитета у Новом Саду, Факултета техничких наука Департман за саобраћај Кти-4/22 од 23.03.2022. године и изјашњења њиховог представника дипломираног инжењера Вука Богдановића, судско – медицинског вештачења о повредама оштећених др Ружице Стевановић од 29.03.2022. године.

На основу напред наведених доказа суд је утврдио чињенице које су предмет доказивања и то, да у моменту дешавања саобраћајне незгоде у крви окривљеног АА био је присутан алкохол у количини од 2,00 грам/промила, а која количина је утврђена на основу хемијског тестирања, да због ове количине окривљени није био способан да безбедно управља скупом возила, јер граница апсолутне неспособности за безбедно управљање возилом сматра се 1,3 мг/мл и да ова количина алкохола у крви одговара стању веома тешке алкохолисаности. Правилно је првостепени суд напред наведене чињенице утврдио на основу налаза и мишљења Комисије вештака Завода за судску медицину у Нишу од 23.02.2022. године, а с обзиром на усмено изјашњење њиховог представника проф. др Горана Илића, који је појаснио на основу којих параметара је утврђена количина алкохола у крви код окривљеног, правилно првостепени суд ову чињеницу није утврђивао на основу вештака појединца др Ружице Стевановић од 08.02.2022. године, о чему је дао јасне и недвосмислене разлоге на страни 12 и 13 образложења побијане пресуде.

С обзиром да је наведену чињеницу суд утврдио на основу комисијског вештачења (које вештачење је одређено након обављеног вештачења од стране вештака појединца, а сходно одредби члана 124 став 2 ЗКП), то су жалбени наводи браниоца окривљеног да је првостепени суд био у обавези да одреди треће вештачење, ради утврђивања количине алкохола у крви код окривљеног, оцењени као неосновани.

Правилно је првостепени суд оценио налаз и мишљење вештака др Ружице Стевановић од 29.03.2022. године и на основу истог утврдио да су оштећени ГГ, ЂЂ и ДД, задобили лаке телесне повреде у предметној саобраћајној незгоди, ближе описане у изреци побијане пресуде и правилно оценио обдукционе записнике Завода за судску медицину у Нишу С-73/22 и С-74/22 од 30.01.2022. године, из којих је утврдио које су тешке телесне повреде задобили сада пок. ЕЕ и пок. ЖЖ.

Даље, правилно је првостепени суд оценио налаз и мишљење Комисије вештака саобраћајне струке Универзитета у Новом Саду, Факултета техничких наука Департман за саобраћај од 23.03.2022. године и усмено изјашњење њиховог представника Вука Богдановића, јер је исти дат стручно и на основу правила струке и науке из те области и на основу тог доказа утврдио чињенице које су предмет

доказивања, а односе се на просторну и временску анализу кретања учесника у саобраћајној незгоди, места контакта, ширину коловоза, као и да је примарни контакт остварен између предњег левог дела вучног возила „...“ и предњег левог дела аутомобила „...“ и да је контакт био у зони средине десне коловозне траке, гледано у смеру ..., да је у тренутку судара аутомобил „...“ био потпуно у десној коловозној траци, гледано у смеру ..., при чему му се десна бочна страна налазила у зони десне ивице коловоза, а да теретно возила у тренутку судара готово читавом ширином предњег дела се налазило у левој коловозној траци гледано у смеру ..., при чему је транспортни састав у тренутку судара био укошен у леву страну гледано у истом смеру, да на основу расположивих података, техничким путем није могуће утврдити из ког разлога је возач транспортног састава скупом возила прешао на коловозну траку намењену кретању возила из супротног смера и да оштећени делови аутомобила „...“ нису започели остављање трага број 6 у тренутку самог судара, него након фазе реконпресије и реституције. Само изјашњење вештака Вука Богдановића, представника наведене Комисије, са главног претреса од 28.03.2024. године, а на питање стручног саветника одбране др Милана Вујанића, детаљно је од стране првостепеног суда описано на страни 14 и 15 образложења побијане пресуде и правилно оцењено од стране првостепеног суда.

С обзиром на наведено, жалбени наводи браниоца окривљеног којима се супротно тврди да наведено вештачење није прецизно по питању тачног места контакта учесника саобраћајне незгоде, а што је од значаја за предметни поступак, оцењени су као неосновани.

Правилно је првостепени суд ценио и исказе сведока – оштећених ГГ, ДД и ЂЂ, чији су искази интерпретирани на страни 16 образложења побијане пресуде, а оцењени на страни 17 пасус један и два образложења побијане пресуде, па стога жалбени наводи браниоца окривљеног којима се указује да наведени сведоци нису могли да се изјасне свих детаља саобраћајне незгоде, посебно места контакта, нису од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром на налаз и мишљење Комисије вештака саобраћајне струке који је првостепени суд правилно оценио и на основу истог утврдио место контакта учесника у саобраћају.

И остали жалбени наводи браниоца окривљеног који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и у вези са тим се указује да место контакта није правилно утврђено, оцењени су као неосновани, с обзиром на правилно оцењене изведене доказе и истима се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда.

Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно утврдио да је окривљени у односу на угрожавање јавног саобраћаја (основно дело) поступао са евентуалним умишљајем, јер је у моменту незгоде код окривљеног у крви било 2,00 грам/промила алкохола, да због те количине није био способан да безбедно управља возилом (интелектуалне функције су јако сужене, губи се самокритичност и самоконтрола, схватање опасности је сведена на минимум, просторна и временска орјентисаност је значајно нарушена), па је окривљени, а како то правилно налази првостепени суд, био свестан да управљајући скупом возила под дејством алкохола може да угрози јавни саобраћај и доведе у опасност живот и тело људи и да услед тога може да наступи смрт лица, па је на наступање опасности и пристао, али је олако

држао да до теже последице, смрти лица, неће доћи, до које је дошло, те је у односу на тежу последицу поступао са свесним нехатом.

Правилно је првостепени суд утврдио сва законска обележја бића предметног кривичног дела, како објективне тако и субјективне природе, а правном квалификацијом по члану 297 став 2 КЗ, у вези члана 289 став 1 КЗ и кривични закон је правилно примењен.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама, а поводом жалбе јавног тужиоца и по службеној дужности поводом жалбе браниоца окривљеног, сходно одредби члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд налази да је жалба јавног тужиоца основана само у делу одлуке о казни, а не и у делу изречене мере безбедности забрана управљања моторним возилом. Приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције – казне, правилно је првостепени суд ценио све околности прописане одредбом члана 54 КЗ, које утичу на то да казна буде мања или већа и правилно као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио да до сада није осуђиван, да се ради о старијој особи, да је изразио кајање због учињеног, као и чињеницу да се оштећени, који су задобили лаке телесне повреде, нису придружили кривичном гоњењу. Међутим, по налажењу овог суда, утврђеним олакшавајућим околностима дат је већи значај од оног ког те околности имају, како то тврди и јавна тужба, па имајући у виду да је окривљени професионални возач и да је у овој саобраћајној незгоди наступила смрт код два лица, а да су три лица задобила лаке телесне повреде, то је Апелациони суд, усвајањем жалбе јавног тужиоца у овом делу (одлуке о казни) преиначио побијану пресуду и окривљеног, због предметног кривичног дела, за које је том пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју му се сходно одредби члана 63 КЗ урачунава и време проведено у притвору, имајући при том у виду тежину извршеног кривичног дела и степен кривице окривљеног.

Наведеном казном затвора, по налажењу овог суда, може се постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Правилно је првостепени суд окривљеном изрекао меру безбедности забрана управљања моторним возилом категорије: Ц, Ц1, Ц1Е и ЦЕ у трајању од 3 (три) године, с тим што се време проведено у затвору неће урачунавати у време трајања ове мере, будући да је изрицање наведене мере прописано као обавезно одредбом члана 297 став 5 КЗ, а време трајања наведене мере и по налажењу овог суда је довољно да се истом оствари сврха мере безбедности прописана одредбом члана 78 КЗ (да се отклоне стања или услови који могу бити од утицаја да учинилац убудуће не врши кривична дела), а у оквиру опште сврхе кривичних санкција прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Стога је предлог јавног тужиоца да се првостепена пресуда преиначи и у делу трајања изречене мере безбедности, као и да се изрекне мера безбедности забрана управљања моторним возилом и категорија: АМ, Б, Б1, БЕ, Ф и М, оцењени као неосновани, имајући при том у виду да је до саобраћајне незгоде дошло на начин што је окривљени управљао скупом возила који су чинили вучно – теретно моторно возило коме је било придодато прикључно возило – полуприколица.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о имовинскоправном захтеву, а поводом жалбе браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да је жалба и у овом делу неоснована.

У жалби браниоца окривљеног се тврди да је првостепени суд, из разлога целисходности, морао да одлучи о висини имовинскоправног захтева оштећених, а не да исте упути на парнични поступак.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд налази, да је правилно првостепени суд, сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП, оштећене упутио да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку, јер у списима није било података који пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд је на основу одредаба члана 457 ЗКП и члана 459 став 1 ЗКП, одлучио као у изреци ове одлуке.

Записничар
Данијела Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија,
Ружица Ђурђевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић